

<p>◊ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
---	---

ראש השנה-ארבעה ראשי שנים		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
ולימא ליה: קאמינא לך נהגו ואת אמרת לי איסורא?												◊	טז.
דאמר ליה: במקום איסורא, כי נהגו שבקינן להו?												!	טז.
ולימא ליה: כי אמנא לך אנא - מעשר חרובין דרבנן, ואת אמרת לי שביעית דאורייתא?												;	טז.
תמיהני אם השיבה ריש לקיש לתשובה זו.	אלא אמר רבי אבא הכהן:											!	טז.
אם השיבה? הא אותבה												;	טז.
אלא אימא: אם קיבלה רבי יוחנן, אם לא קיבלה.												!	טז.
בארבעה פרקים העולם נידון: בפסח על התבואה, בעצרת על פירות האילן, בראש השנה - כל באי עולם עוברין לפניו כבני מרון, שנאמר (תהלים לג) היצר יחד לבם המבין אל כל מעשיהם, ובחג נידונין על המים.												■	טז.
הי תבואה?												◊	טז.
אלימא הא תבואה דקיימה												!	טז.
כל הני הרפתקי דעדו עלה אימת איתדון?												;	טז.
אלא: תבואה דמזדרעא.												!	טז.
למימרא דחד דינא מתדנא?												;	טז.
תבואה שאירע בה קרי או אונס קודם הפסח - נידונית לשעבר, לאחר הפסח - נידונית להבא. אדם שאירע בו קרי או אונס קודם יום הכפורים - נידון לשעבר, לאחר יום הכפורים - נידון להבא	והתניא:											;	טז.
שמע מינה תרי דיני מתדנא.	רבא:											!	טז.
הלכך, כי חזי אינש דמצלח זרעא אפלא - ליקדים וליזרע חרפא, דעד דמטי למדייניה - קדים סליק.	אביי:											■	טז.
מני מתניתין?												;	טז.
לא רבי מאיר, ולא רבי יהודה, ולא רבי יוסי, ולא רבי נתן.												;	טז.
הכל נידונים בראש השנה, וגזר דין שלהם נחתם ביום הכפורים, דברי רבי מאיר.	דתניא: [רבי מאיר]											◊	טז.
הכל נידונין בראש השנה וגזר דין שלהם נחתם כל אחד ואחד בזמנו בפסח על התבואה, בעצרת על פירות האילן, בחג נידונין על המים, ואדם נידון בראש השנה וגזר דין שלו נחתם ביום הכפורים.	רבי יהודה:											◊	טז.
אדם נידון בכל יום, שנאמר (איוב ז) ותפקדנו לבקרים.	רבי יוסי:											◊	טז.
אדם נידון בכל שעה, שנאמר (איוב ז) לרגעים תבחננו.	רבי נתן:											◊	טז.
וכי תימא לעולם רבי יהודה היא, וכי קתני מתניתין אגזר דין												!	טז.
אי הכי, קשיא אדם												;	טז.
האי תנא דבי רבי ישמעאל היא.	רבא:											!	טז.
בארבעה פרקים העולם נידון: בפסח על התבואה, בעצרת על פירות האילן, בחג נידונין על המים, ואדם נידון בראש השנה וגזר דין שלו נחתם ביום הכפורים.	דתנא דבי רבי ישמעאל:											!	טז.
וכי קתני מתניתין - אתחלת דין.												!	טז.
מאי טעמיה דרבי יוסי?	רב חסדא:											^	טז.
כדקאמר טעמיה, ותפקדנו לבקרים												;	טז.
אנן הכי קאמרינן: מאי טעמא לא אמר כרבי נתן?	[רב חסדא]											;	טז.
בחינה עיוני בעלמא היא.												!	טז.
פקידה נמי עיוני בעלמא היא												;	טז.

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ‡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
<p>מקרא-key:</p>	

Talmud Navigator

ראש השנה-ארבעה ראשי שנים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא	יב	יג	יד	טו	טז	טז
טעמיה דרבי יוסי מהכא - (מלכים א ח) לעשות משפט עבדו ומשפט עמו ישראל דבר יום ביומו.	אלא אמר רב חסדא:																	טז
מלך וצבור - מלך נכנס תחלה לדין, שנאמר לעשות משפט עבדו ומשפט עמו ישראל.	ואמר רב חסדא:																	טז
מאי טעמא?																		טז
איבעית אימא: לאו אורח ארעא למיתב מלכא אבראי.																		טז
ואיבעית אימא: מקמי דליפוש חרון אף.																		טז
כמאן מצליגין האינדא אקצירי ואמריעי?	רב יוסף:																	טז
כמאן - כרבי יוסי.																		טז
ואיבעית אימא: לעולם כרכנו, וכדרכי יצחק.																		טז
יפה צעקה לאדם, בין קודם גזר דין בין לאחר גזר דין.	דאמר רבי יצחק:																	טז
מפני מה אמרה תורה הביאו עומר בפסח - מפני שהפסח זמן תבואה הוא. אמר הקדוש ברוך הוא: הביאו לפני עומר בפסח, כדי שתתברך לכם תבואה שבשדות. ומפני מה אמרה תורה הביאו שתי הלחם בעצרת - מפני שעצרת זמן פירות האילן הוא, אמר הקדוש ברוך הוא: הביאו לפני שתי הלחם בעצרת, כדי שיתברכו לכם פירות האילן. ומפני מה אמרה תורה נסכו מים בחג - אמר הקדוש ברוך הוא: נסכו לפני מים בחג, כדי שיתברכו לכם גשמי שנה, ואמרו לפני בראש השנה מלכות זכרונות ושופרות. מלכות - כדי שתמליכוני עליכם, זכרונות - כדי שיעלה זכרונכם לפני לטובה, ובמה - בשופר.	תניא, אמר רבי יהודה משום רבי עקיבא:																	טז
למה תוקעין בשופר של איל? - אמר הקדוש ברוך הוא: תקעו לפני בשופר של איל, כדי שאזכור לכם עקידת יצחק בן אברהם, ומעלה אני עליכם כאילו עקדתם עצמכם לפני.	רבי אבהו:																	טז
למה תוקעין בראש השנה?	רבי יצחק:																	טז
למה תוקעין? רחמנא אמר תקעו																		טז
אלא: למה מריעין?	[רבי יצחק]																	טז
מריעין? - רחמנא אמר זכרון תרועה																		טז
אלא: למה תוקעין ומריעין כשהן יושבין, ותוקעין ומריעין כשהן עומדין?	[רבי יצחק]																	טז
כדי לערבב השטן.																		טז
כל שנה שאין תוקעין לה בתחלתה - מריעין לה בסופה. מאי טעמא - דלא איערבב שטן.	ואמר רבי יצחק:																	טז
כל שנה שרשה בתחלתה מתעשרת בסופה, שנאמר (דברים יא) מרשית השנה - מרשית כתיב, ועד אחרית - סופה שיש לה אחרית.	ואמר רבי יצחק:																	טז
אין דנין את האדם אלא לפי מעשיו של אותה שעה, שנאמר (בראשית כא) כי שמע אלהים אל קול הנער באשר הוא שם.	ואמר רבי יצחק:																	טז
שלשה דברים מזכירין עונותיו של אדם, אלו הן: קיר נטוי, ועיון תפלה, ומוסר דין על חבירו.	ואמר רבי יצחק:																	טז
כל המוסר דין על חבירו הוא נענש תחלה. שנאמר (בראשית טז) ותאמר שרי אל אברם חמסי עליך, וכתוב (בראשית כג) ויבא אברהם לספד לשרה ולבכתה.	דאמר רבי חנן:																	טז
ארבעה דברים מקרעין גזר דינו של אדם, אלו הן: צדקה, צעקה, שינוי השם, ושינוי מעשה.	ואמר רבי יצחק:																	טז
צדקה - דכתיב (משלי י) וצדקה תציל ממות																		טז
צעקה - דכתיב (תהלים קז) ויצעקו אל ה' בצר להם וממצקותיהם יוציאם																		טז
שינוי השם - דכתיב (בראשית יז) שרי אשתך לא תקרא את שמה שרי כי שרה שמה, וכתוב וברכתי אתה וגם נתתי ממנה לך בן																		טז
שינוי מעשה - דכתיב (יונה ג) וירא האלהים את מעשיהם, וכתוב (יונה ג) וינחם האלהים על הרעה אשר דבר לעשות להם ולא עשה.																		טז
אף שינוי מקום, דכתיב (בראשית יב) ויאמר ה' אל אברם לך מארצך, והדר ואעשך לגוי גדול.	ויש אומר:																	טז
ואידך																		טז

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קשיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
---	--

Talmud Navigator

א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ

ראש השנה-ארבעה ראשי שנים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא	בית הלל:											◊
ורב חסד, מטה כלפי חסד.	היכי עביד?											^
רבי אליעזר	רבי יוסי בר חנינא:											◊ !
כובשו, שנאמר (מיכה ז) ישוב ירחמנו יכבש עונותינו	תנא דבי רבי ישמעאל:											◊ ■
נושא, שנאמר (מיכה ז) נשא עון ועבר על פשע.	רבא:											◊ ■
מעביר ראשון ראשון, וכן היא המדה.	רבא:											◊ ■
ועון עצמו אינו נמחק, דאי איכא רובא עונות - מחשיב בהדיהו.	רבא:											◊ ■
כל המעביר על מדותיו מעבירין לו על כל פשעי, שנאמר נשא עון ועבר על פשע, למי נן שעובר על פשע.	רבא:											◊ ○
רב הונא בריה דרב יהושע חלש, על רב פפא לשיולי ביה. חזייה דחליש ליה עלמא, אמר י זוזתא. לטוף איתפח, הוה מיכסיף רב פפא למיחזייה.	אמרו ליה:											◊ ○
מאי חזית?	אמר להו: [רב הונא בריה דרב יהושע]											◊ ○
אין, הכי הוה. ואמר להו הקדוש ברוך הוא: הואיל ולא מוקים במיליה - לא תקומו בהדיה ועבר על פשע, למי נושא עון - לעובר פשע.	[רבי אחא בר חנינא]											◊ ■
(מיכה ז) לשארית נחלתו, אמר רבי אחא בר חנינא: אליה וקוץ בה לשארית נחלתו - ולא שמשים עצמו כשירים.	רב הונא רמי:											◊ ⚡
כתיב (תהלים קמה) צדיק ה' בכל דרכיו, וכתוב וחסיד בכל מעשיו.	[רב הונא]											◊ !
בתחלה - צדיק, ולבסוף - חסיד.	רבי אלעזר רמי:											◊ ⚡
כתיב (תהלים סב) ולך ה' חסד, וכתוב כי אתה תשלם לאיש כמעשהו	[רבי אלעזר]											◊ !
בתחלה - כי אתה תשלם כמעשהו, ולבסוף - ולך ה' חסד.	אילפי, ואמרי לה אילפא, רמי:											◊ ⚡
כתיב (שמות לד) ורב חסד, וכתוב ואמת	[אילפי ואמרי לה אילפא]											◊ !
בתחלה - ואמת, ולבסוף - ורב חסד.	ויעבר ה' על פניו ויקרא, אמר רבי יוחנן: אלמלא מקרא כתוב אי אפשר לאומרו, מלמד ע ברוך הוא כשליח צבור, והראה לו למשה סדר תפלה. אמר לו: כל זמן שישאל חוטאין - הוה, ואני מוחל להם. ה' ה' - אני הוא קודם שיחטא האדם, ואני הוא לאחר שיחטא האדם	[רבי יוחנן]										◊ ■
אל רחום וחנון, אמר רב יהודה: ברית כרותה לשלש עשרה מדות שאינן חוזרות ריקם, ע (לד) הנה אנכי כרת ברית.	[רב יהודה]											◊ ■
גדולה תשובה שמקרת גזר דינו של אדם, שנאמר (ישעיהו ו) השמן לב העם הזה ואזניו הששע פן יראה בעיניו ובאזניו ישמע ולבבו יכון ושב ורפא לו.	רבי יוחנן:											◊ ■
ודלמא לפני גזר דין?	רב פפא לאביי:											◊ ⚡
ושב ורפא לו כתיב, איזהו דבר שצריך רפואה - הו אמר זה גזר דין.	אמר ליה: [אביי]											◊ !
השב בינתים - מוחלין לו, לא שב בינתים, אפילו הביא כל אילי נביות שבעולם - אין מוד	מיתיבי:											◊ ⚡
לא קשיא הא - ביחיד, הא - בצבור.												◊ !
(דברים יא) עיני ה' אלהיך בה - עתים לטובה עתים לרעה. עתים לטובה כיצד? הרי שהיו גמורין בראש השנה, ופסקו להם גשמים מועטים, לטוף חזרו בהן. להוסיף עליהן - אי אפ גזרה. אלא הקדוש ברוך הוא מורידן בזמנן על הארץ הצריכה להן, הכל לפי הארץ. עתים הרי שהיו ישראל צדיקים גמורין בראש השנה, ופסקו עליהן גשמים מרובין. לטוף חזרו ג אי אפשר, שכבר נגזרה גזרה. אלא הקדוש ברוך הוא מורידן שלא בזמנן על הארץ שאינן	מיתיבי:											◊ ⚡
לטובה מיהא ליקרעיה לגזר דנייהו ולוסיף להן												◊ ⚡
שאני התם דאפשר בהכי.												◊ !
(תהלים קז) יורדי הים באניות עשי מלאכה במים רבים. המה ראו מעשי ה' וגו'. ויאמר וי תתרומם גליו יחוגו וינועו כשכור וגו'. ויצעקו אל ה' בצר להם וגו', יודו לה' חסדו וגו' - ע כאכין ורקין שבתורה, לומר לך: צעקו קודם גזר דין - נענין, צעקו לאחר גזר דין - אינן	תא שמע:											◊ ⚡

<p>♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ‡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
---	---

ראש השנה-ארבעה ראשי שנים		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
בראש השנה כל באי העולם עוברין לפניו כבני מרון.												■	יה. <
מאי כבני מרון?												▲	יה.
הכא תרגימו כבני אמרנא.												!	יה. ◊
כמעלות בית מרון.	ריש לקיש:											!	יה. ◊
כחיילות של בית דוד.	רב יהודה אמר שמואל:											!	יה. ◊
וכולן נסקרין בסקירה אחת.	רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן:											■	יה. ◊
אף אנן נמי תנינא (תהלים לג) היצר יחד לבם המבין אל כל מעשיהם.	רב נחמן בר יצחק:											■	יה. ◊
מאי קאמר?												▲	יה. ◊
אילימא הכי קאמר: דברנהו לכולי עלמא ומייחד לבייהו כהדדי												!	יה. ◊
והא קא חזינן דלאו הכי הוא.												‡	יה. ◊
אלא לאו הכי קאמר: היוצר רואה יחד לבם, ומבין אל כל מעשיהם.												!	יה. ◊
על ששה חדשים השלוחין יוצאין:												■	יה. מ
על ניסן מפני הפסח												■	יה. ◊
על אב מפני התענית												■	יה. ◊
על אלול מפני ראש השנה												■	יה. ◊
על תשרי מפני תקנת המועדות												■	יה. ◊
על כסליו מפני חנוכה												■	יה. ◊
ועל אדר מפני הפורים.												■	יה. ◊
וכשהיה בית המקדש קיים - יוצאין אף על אייר מפני פסח קטן.												■	יה. ◊
וליפקו נמי אתמוז וטבת												‡	יה. ◊
מאי דכתיב (זכריה ח) כה אמר ה' צבאות צום הרביעי צום החמישי וצום השביעי וצום העשירי יהיה לבית יהודה ליששון ולשמחה. קרי להו צום, וקרי להו ששון ושמחה, בזמן שיש שלום - יהיו ליששון ולשמחה, אין שלום - צום.	דאמר רב חנא בר ביזנא אמר רב שמעון חסידא:											■	יה. ◊
הכי קאמר: בזמן שיש שלום - יהיו ליששון ולשמחה, יש שמד - צום, אין שמד ואין שלום, רצו - מתענין, רצו - אין מתענין.	רב פפא:											!	יה. ◊
אי הכי, תשעה באב נמי												‡	יה. ◊
שאני תשעה באב, הואיל והוכפלו בו צרות.	רב פפא:											!	יה. ◊
בתשעה באב חרב הבית בראשונה ובשניה, ונלכדה ביתר, ונחרשה העיר.	דאמר מר:											■	יה. ◊
ארבעה דברים היה רבי עקיבא דורש, ואני אין דורש כמותו.	תניא, אמר רבי שמעון:											■	יה. ◊
צום הרביעי - זה תשעה בתמוז שבו הובקעה העיר, שנאמר בחודש הרביעי בתשעה לחדש ויחזק הרעב בעיר ולא היה לחם לעם הארץ ותבקע העיר. ואמאי קרי ליה רביעי - רביעי לחדשים.	[רבי עקיבא]											■	יה. ◊
צום החמישי - זה תשעה באב, שבו נשרף בית אלהינו. ואמאי קרי ליה חמישי - חמישי לחדשים.	[רבי עקיבא]											■	יה. ◊
צום השביעי - זה שלשה בתשרי, שבו נהרג גדליה בן אחיקם. ומי הרגו - ישמעאל בן נתניה הרגו, ללמדך ששקולה מיתתן של צדיקים כשריפת בית אלהינו. ואמאי קרי ליה שביעי - שביעי לחדשים.	[רבי עקיבא]											■	יה. ◊
צום העשירי - זה עשרה בטבת, שבו סמך מלך בבל על ירושלים, שנאמר (יהזקאל כד) ויהי דבר ה' אלי בשנה התשיעית בחדש העשירי בעשור לחדש לאמר. בן אדם כתב לך את שם היום את עצם היום הזה סמך מלך בבל אל ירושלים. ואמאי קרי ליה עשירי - עשירי לחדשים.	[רבי עקיבא]											■	יה. ◊

<p>disputants- חולקים- central point for summary and review- נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment- מובאה של פסקה קודמת- story- מעשה- key- מקרא:</p>		<p>statement- מימרא- challenge- קושיא- question- שאלה- answer- תירוץ- proof- ראייה-</p>		א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
ראש השנה-ארבעה ראשי שנים	מימרא	מאן דאמר													
והלא היה ראוי זה לכתוב ראשון. ולמה נכתב כאן												ז			יה:
כדי להסדיר חדשים כתיקון.												!			יה:
ואני איני אומר כן, אלא: צום העשירי - זה חמשה בטבת שבו באת שמועה לגולה שהוכתה העיר, שנאמר (יהזקאל לג) ויהי בשתי עשרה שנה בעשירי בחמשה לחדש לגלותנו בא אלי הפליט מירושלם לאמר הכתה העיר, ועשו יום שמועה כיום שריפה.	[רבי שמעון]											◊	■	◊	יה:
ונראין דברי מדבריו, שאני אומר על ראשון ראשון ועל אחרון אחרון, והוא אומר על ראשון אחרון, ועל אחרון ראשון. אלא שהוא מונה לסדר חדשים, ואני מונה לסדר פורעניות.	[רבי שמעון]											■	■	◊	יה:
בטלה מגילת תענית	איתמר, רב ורבי חנינא:												◊	■	יה:
לא בטלה מגילת תענית.	רבי יוחנן ורבי יהושע בן לוי:												◊	■	יה:
בטלה מגילת תענית, הכי קאמר: בזמן שיש שלום - יהיו לישון ולשמחה, אין שלום - צום. והנך נמי כי הני.	רב ורבי חנינא אמרי:													■	יה:
לא בטלה מגילת תענית, הני הוא דתלינהו רחמנא בבנין בית המקדש, אבל הנך - כדקיימי קיימי.	רבי יוחנן ורבי יהושע בן לוי:													■	יה:
מעשה וגזרו תענית בחנוכה בלוד, וירד רבי אליעזר ורחץ, ורבי יהושע וסיפר. ואמרו להם: צאו והתענו על מה שהתעניתם	מתיב רב כהנא:											◊	■	◊	יה:
שאני חנוכה דאיכא מצוה.	רב יוסף:												!	◊	יה:
ותיבטיל איהי, ותיבטל מצותה	אמר ליה אביי:												ז		יה:
שאני חנוכה דמיפרסם ניסא.	אלא אמר רב יוסף:												!	◊	יה:
בתלחא בתשרי בטילת אדכרתא מן שטריא, שגזרה מלכות יון שמד שלא להזכיר שם שמים על פיהם, וכשגברה מלכות השמונאי ונצחום התקינן שיהו מזכירין שם שמים אפילו בשטרות. וכך היו כותבים: בשנת כך וכך ליוחנן כהן גדול לאל עליון. וכששמעו חכמים בדבר אמרו: למחר זה פורע את חובו ונמצא שטר מוטל באשפה, וביטלום. ואותו היום עשאוהו יום טוב.	מתיב רב אחא בר הונא:												■	◊	יה:
ואי סלקא דעתך בטלה מגילה תענית - קמייתא בטול, אחרנייתא מוסיפי?														ז	יה:
הכא במאי עסקינן - בזמן שבית המקדש קיים.														!	יה:
ותיפוק ליה דהוה ליה יום שנהרג בו גדליה בן אחיקם														ז	יט.
לא נצרכה אלא לאסור את שלפניו.	רב:													!	יט.
שלפניו נמי, תפוק ליה דהוה ליה יום שלאחר ראש חדש														ז	יט.
ראש חדש דאורייתא, ודאורייתא לא בעי חיזוק.														!	יט.
הימים האלה הכתובין במגילת תענית - אסורין בין לפניהם בין לאחריהן, שבתות וימים טובים, הם - אסורים, לפנייהן ולאחרייהן - מותרין. מה הפרש בין זה לזה? הללו דברי תורה, ואין דברי תורה צריכין חיזוק, הללו דברי סופרים - דברי סופרים צריכין חיזוק.	דנניא:													!	יט.
ותיפוק ליה דהוה ליה יום שלפני יום שנהרג בו גדליה בן אחיקם														ז	יט.
גדליה בן אחיקם דברי קבלה הוא, ודברי קבלה כדברי תורה דמו.	רב אשי:													!	יט.
בעשרים ותמניא ביה אתת בשורתא טבתא ליהודאי דלא יעידון מאורייתא. שגזרה מלכות הרשעה שמד על ישראל שלא יעסקו בתורה, ושלא ימולו את בניהם, ושיחללו שבתות. מה עשה יהודה בן שמוע וחביריו? הלכו ונטלו עצה ממטרונייתא אחת שכל גדולי רומי מצויין אצלה. אמרה להם: בואו והפגינו בלילה. הלכו והפגינו בלילה, אמרו: אי שמים לא אחיכם אנחנו, ולא בני אב אחד אנחנו, ולא בני אם אחת אנחנו? מה נשתנינו מכל אומה ולשון שאתם גוזרין עלינו גזירות קשות וביטלום. ואותו היום עשאוהו יום טוב.	מתיב רב טובי בר מתנה:												◊	■	יט.
ואי סלקא דעתך בטלה מגילת תענית, קמייתא בטול, אחרנייתא מוסיפי?														ז	יט.
וכי תימא הכא נמי בזמן שבית המקדש קיים														!	יט.
והא יהודה בן שמוע תלמידו של רבי מאיר, ורבי מאיר בתר הכי הוה.														ז	יט.
כלי זכוכית שניקבו והטיף לתוכן אבר, אמר רבן שמעון בן גמליאל: יהודה בן שמוע מטמא	דתנן: [רבן שמעון בן גמליאל-יהודה בן שמוע]												◊	■	יט.

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof
מקרא-key:	

Talmud Navigator

ראש השנה-ארבעה ראשי שנים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מטהרין.	משום רבי מאיר וחכמים:											יט:
תנאי היא.												יט:
הימים האלו הכתובין במגילת תענית, בין בזמן שבית המקדש קיים, בין בזמן שאין בית המקדש קיים - אסורין, דברי רבי מאיר.	דתניא: [רבי מאיר]											יט:
בזמן שבית המקדש קיים - אסורין, מפני ששמחה היא להם. אין בית המקדש קיים - מותרין, מפני שאבל הוא להם.	רבי יוסי:											יט:
והלכתא: בטלו, והלכתא - לא בטלו.												יט:
קשיא הלכתא אהלכתא												יט:
לא קשיא כאן - בחנוכה ופורים, כאן - בשאר יומי.												יט:
על אלול מפני ראש השנה ועל תשרי מפני תקנת המועדות.												יט:
כיון דנפקי להו אלול - אתשרי למה להו?												יט:
וכי תימא: דלמא עברוה לאלול												יט:
מימות עזרא ואילך לא מצינו אלול מעובר	והאמר רבי חיננא בר כהנא אמר רב:											יט:
לא מצינו - דלא איצטריך, הא איצטריך - מעברין ליה.												יט:
הא מיקלקל ראש השנה												יט:
מוטב תיקלקל ראש השנה, ולא יתקלקלו כולהו מועדות.												יט:
דיקא נמי												יט:
על תשרי מפני תקנת המועדות.	דקתני:											יט:
שמע מינה.												יט:
ועל כסליו מפני חנוכה, ועל אדר מפני הפורים.												יט:
ואילו נתעברה השנה יוצאין אף על אדר שני מפני הפורים - לא קתני.												יט:
מתניתין דלא כרבי.												יט:
אם נתעברה השנה - יוצאין אף על אדר השני, מפני הפורים.	דתניא, רבי:											יט:
לימא בהא קמיפלגי												יט:
כל מצות הנוהגות בשני - נוהגות בראשון	דמר סבר: [מתניתין]											יט:
כל מצות הנוהגות בשני - אין נוהגות בראשון.	ומר סבר: [רבי]											יט:
לא, דכולי עלמא: מצות הנוהגות בשני - אין נוהגות בראשון. והכא בעיבור שנה קמיפלגי.												יט:
כמה עיבור שנה - שלשים יום.	דתניא: [ת"ק]											יט:
חדש.	רבן שמעון בן גמליאל:											יט:
מאי שנא שלשים - דידיעי, חדש נמי ידעי												יט:
מאן דאמר חדש, רצה - חדש, רצה - שלשים.	רב פפא:											יט:
על שני אדרים, שמקדישין אותם ביום עיבוריהן	העיד רבי יהושע בן לוי משום קהלא קדישא											יט:
למימרא: דחסרין עבדינו, מלאין לא עבדינו												יט:

<p>◊ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ; קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראייה-proof</p>
---	---

Talmud Navigator

ראש השנה-ארבעה ראשי שנים	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מימרא	רבי לוי:											◊
מאי טעמא דרבי שמעון - דכתיב (שמות יב) ויאמר ה' אל משה ואל אהרן בארץ מצרים לאמר. החדש הזה לכם - עדות זו תהא כשרה בכם.	ורבנן											◊
עדות זו תהא מסורה לכם.	[רבנן]											◊
מעשה בטוביה הרופא כו'.	רבי יוסי:											◊
הלכתא כרבי שמעון.	רב חנן בר רבא:											◊
רבי יוסי, ומעשה, ואת אמרת הלכתא כרבי שמעון?	רב הונא לרב חנן בר רבא:											◊
והא זמנין סגיאיין אמרית קמיה דרב הלכתא כרבי שמעון, ולא אמר לי ולא מידי?	אמר לוי: [רב חנן בר רבא]											◊
היכי תניתי?	אמר ליה: [רב הונא]											◊
אפכא.	אמר ליה: [רב חנן בר רבא]											◊
משום הכי לא אמר לך ולא מידי.	אמר ליה: [רב הונא]											◊
אין הלכתא כרבי שמעון.	טבי בריה דמרי טבי, אמר מר עוקבא אמר שמואל:											◊
אלו הן הפסולין: המשחק בקוביא, ומלוי ברבית, ומפריחי יונים, וסוחרי שביעית, ועבדים.												◊
זה הכלל: כל עדות שאין האשה כשירה לה - אף הן אינן כשירין לה.												◊
הא אשה כשירה לה - אף הן כשירין לה.												◊
זאת אומרת גולן דדבריהם כשירין לעדות אשה.	רב אשי:											◊
מי שראה את החדש ואינו יכול להלך - מוליכין אותו על החמור, אפילו במטה.												◊
ואם צודה להם - לוקחין בידן מקלות												◊
ואם היתה דרך רחוקה - לוקחין בידם מזונות.												◊
שעל מהלך לילה ויום מחללין את השבת ויוצאין לעדות החדש, שנאמר (ויקרא כג) אלה מועדי ה' אשר תקראו אתם במועדם.												◊
הדרן עלך ארבעה ראשי שנים												